

in dobro vedé, da Slovani še v potrebnih, edino potrebnih rečeh nismo edini, naj potočim o pogledu na njihov sedanjí pa prihodnji stan k sklepu svojih razgovorov z našim Svitoslavom (Zg. Danica I. 1865) tri solzice, potočim naj

Tri solze kralja Rastislava.

Svatopolk, mi v rodu stričnik,
 Kam zabredel si v osodi?
 Zdavši strica, ti krivičnik,
 Zdal svoj narod si nezgodi!
 Oh, zastonj so tvoje zmage:
 Vse razdere ti delitev!
 Kal nesloge pa neblage
 Svete nrave je keršitev!
 Duh moj gleda v pozne čase:
 Še pregreha se mašuje!
 Nove greh rodi modrase:
 Boj se v duhu ponavljuje!
 Brat na bratu cepi dlako,
 Brez ljubezni rane seka,
 Brusi meč za reso vsako —
 Vse od veka pa do veka!
 Ko da dosti ni pošasti,
 V bogočastji se spertijo:
 Slave sini s hude strasti
 Svojo mater zapustijo!

Kje edinost je, otroci? —
 Svatopolk zato li próti
 Vam je zročil v oporoci,
 Da se švigate v grenkoti?!
 Teci, teci bistra Sava,
 Naj nesó solze valovi,
 Ki jih joka mati Slava
 Nad prešernimi sinovi. —
 Ena zvezda le se znani
 'z davnotemnega mi groba:
 »Ko vsi v veri bote zbrani,
 Vam zacvete boljši doba«.
 Popustite vse prepire
 Vsi med sabo se ljubite;
 Vsi v zavetje prave vere,
 Vsi k resnici pritecite!
 Tolažilo to naj veče,
 To je pravi vir ljubezni,
 To je solnce vaše sreče,
 Konec vaše to bolezní.

P a š n i k.

Snažnost. Telesna snažnost je sestra dušne čistosti. Telo je ogledalo naše nevidljive duše. — Znano je, da človek potrebnega zraka dobiva po potnicah, ravno tako tudi po njih oddaja nepotrebne reči. Ako se pa potnice zamašijo, je bolezen gotova. Potrebno je, da se človek vsaki dan umiva, da vsaki teden perilo preminja, in da se večkrat koplje. Snažnost pa ne varuje samo telesa bolezní, ampak budi tudi človeški duh in ga priganja k delavnosti, ter ga varuje dušne bolezní — greha. Pa tudi ljudje imajo snažnega rajši, kakor zanikernega človeka, in ga povsod radi vidijo; nesnažnega pa se